

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 30/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátkou [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 16 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 2 ods. 3, čl. 7 a čl. 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práv podľa čl. 12 a čl. 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu a práv podľa čl. 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom Krajskej prokuratúry v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. Kv 17/15/7700 a jej uznesením z 10. januára 2017 a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-64/OISV-V-2015 a jej uznesením z 28. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2017 doručená sťažnosť [redacted] (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), [redacted] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“), [redacted] (ďalej aj „sťažovateľ v 3. rade“) a [redacted] [(ďalej aj „sťažovateľ vo 4. rade“), spolu ďalej aj „sťažovatelia“], ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 16 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. Kv 17/15/7700 (ďalej aj „napadnuté konanie krajskej prokuratúry“) a jej uznesením z 10. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“) a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-64/OISV-V-2015 (ďalej aj „napadnuté konanie sekcie kontroly a inšpekčnej služby“) a jej uznesením z 28. novembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie sekcie kontroly a inšpekčnej služby“).

Zároveň sťažovatelia v 1. a 2. rade namietajú aj porušenie svojich práv podľa čl. 3, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 2 ods. 3, čl. 7 a čl. 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“), práv podľa čl. 12 a čl. 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu (ďalej len „dohovor proti mučeniu“) a práv podľa čl. 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie (ďalej len „dohovor o odstránení rasovej diskriminácie“) postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 17/15/7700 a jej uznesením z 10. januára 2017 a postupom sekcie kontroly a inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-64/OISV-V-2015 a jej uznesením z 28. novembra 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia spolu s ďalšími 11 osobami 7. apríla 2015 podali na Okresnej prokuratúre Michalovce trestné oznámenie na neznámych policajtov „*pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa a iné trestné činy*“, v ktorom žiadali, aby boli oznamované skutočnosti vyšetrené a policajti potrestaní. Ako prílohu k trestnému oznámeniu priložili lekárske správy dokumentujúce ich zranenia.

Ešte v ten istý deň vyšetrovateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby začal podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

Následne prebehlo vo veci viacero vyšetrovacích úkonov – najmä výsluchy sťažovateľov a ďalších svedkov – poškodených, prehliadky tiel sťažovateľov a ďalších svedkov – poškodených, obhliadky miesta činu, znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie a traumatológie, rekognície a ďalšie.

Vyšetrovateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby napadnutým uznesením trestné stíhanie podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku prerušil, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „*v priebehu prípravného konania neboli podľa jeho názoru zabezpečené dôkazy takej povahy, ktoré by umožnili dospieť k dostatočne odôvodnenému záveru o tom, že skutku sa dopustila konkrétna osoba, resp. osoby. Podľa vyšetrovateľa aj napriek tomu, že boli stotožnené osoby z radov príslušníkov PZ, ktorí sa v daný deň zúčastnili pátracej akcie 100 vo [REDACTED], neboli však podľa neho identifikované konkrétne osoby, ktoré sa počas tejto akcie dopustili protiprávneho konania a ktorým by bolo možné vzniesť obvinenie.*“.

Proti uvedenému uzneseniu podali sťažovatelia 12. decembra 2016 sťažnosť prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne z dôvodu „*nesprávnosti výroku uznesenia, ktorým bolo trestné stíhanie prerušené (§ 189 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku), ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré vydaniu uznesenia predchádzalo, ak toto*

porušenie mohlo spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku uznesenia (§ 189 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku)“. Podľa názoru sťažovateľov bolo napadnuté uznesenie vyšetrovateľa a sekcie kontroly a inšpekčnej služby predčasné a nedostatočne odôvodnené, čo spôsobilo jeho nepreskúmateľnosť. Sťažovatelia namietali, že vyšetrovateľ na základe zistených skutočností nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav veci a vyslovil nesprávny právny záver. Podľa ich názoru dôvody na pokračovanie v začatom trestnom stíhaní sú dané a prerušenie trestného stíhania sa javí byť predčasným.

Dňa 18. januára 2017 bolo ich splnomocnenej zástupkyni doručené napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry, ktorým prokurátor sťažnosť sťažovateľov ako nedôvodnú zamietol. Sťažovatelia uvádzajú, že v odôvodnení napadnutého uznesenia prokurátor krajskej prokuratúry konštatoval, že *„v uvedenej trestnej veci boli splnené kritériá účinného vyšetrovania. Zdôraznil, že v slovenskom trestnom práve sa uplatňuje vo vzťahu k fyzickým osobám princíp zodpovednosti za zavinenie, t.j. princíp subjektívnej zodpovednosti. Z obsahu zabezpečených dôkazov nevyplýva dostatočne odôvodnený záver, ktorý by umožnil vykonať trestné stíhanie proti konkrétnej osobe, resp. osobám. Preskúmaním sťažnosťou napadnutého uznesenia nezistil také právne závery, ktoré by bolo možné označiť za svojvoľné alebo zjavne nedôvodné, pričom z uvedeného rozhodnutia, podľa prokurátora, nevyplýva ani taká aplikácia jednotlivých ustanovení Trestného poriadku, resp. Trestného zákona, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.“*

Sťažovatelia zastávajú názor, že napadnutými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu ich označených práv.

K porušeniu ich práva *„na ochranu pred mučením a krutým, neľudským či ponižujúcim zaobchádzaním“* podľa *„(článok 16 ods. 2 Ústavy SR, článok 3 Dohovoru, článkov 2 ods. 3, čl. 7, čl. 10 Medzinárodného paktu, článkov 12 a 13 Dohovoru proti mučeniu, článok 5 písm. b) Dohovoru o rasovej diskriminácii)“* sťažovatelia uvádzajú, že tieto ich práva boli porušené v dvoch smeroch:

„a. sťažovatelia boli vystavení mučeniu a inému krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu, za ktoré je štát priamo zodpovedný;

b. voči sťažovateľom bola porušená povinnosť štátnych orgánov vykonať účinné vyšetrovanie mučenia a iného krutého, neľudského či ponižujúceho zaobchádzania“.

Sťažovatelia uvádzajú, že „príslušníci PZ sa pri pátracej akcii 100 konanej v obci [REDAKOVANÉ] dňa 02. 04. 2015 voči sťažovateľom v 1.- 4. rade počas výkonu služobnej činnosti správali takým spôsobom, že im úmyselne spôsobovali telesné a duševné utrpenie tak, že ich udierali, či už rukami alebo obuškom, verbálne zosmiešňovali - tykali im, vyhrážali sa im ďalšou bitkou, sťažovateľov v 2.- 4. rade aj ďalšie osoby bili tak, aby to videli iné osoby, a tým u nich vzbudili strach. Navyše, všetkých štyroch sťažovateľov príslušníci PZ fyzicky atakovali po tom, čo neoprávnene a bez ich súhlasu vošli do ich obydlí (u sťažovateľa v 3. rade o do obydlia sestrinej dcéry).

Sťažovateľa v 1. rade, v čase skutku maloletého, dvaja príslušníci PZ, po tom, čo ho doma zobudili, bez akejkoľvek výzvy trikrát udreli rukami do oblasti hlavy. Po úderoch mal silné bolesti hlavy vo vlasatej časti a keďže bol v minulosti onkologickým pacientom, za sprievodu svojej matky vyhľadal lekárske ošetrovanie v nemocnici v Michalovciach. Lekár konštatoval pomliaždenie hlavy bez známok vonkajšieho poranenia. Sťažovateľ v 1. rade pri výsluchu (bez prítomnosti zákonného zástupcu) dňa 09. 04. 2015 uviedol, že hlava ho ešte stále bolí. Prehliadke tela sa sťažovateľ v 1. rade podrobil za prítomnosti svojej matky dňa 08. 04. 2015, pričom znalec zistil a zdokumentoval v pravo v spánkovej až temennej oblasti hlavy prítomnú miestnu bolestivosť bez odreniny, bez zakrvácania, bez rany.

Sťažovateľa v 2. rade a jeho synov dvaja zo štyroch príslušníkov PZ, ktorí vstúpili do jeho rodinného domu, a ktorí všetkých prítomných mužov vyzvali, aby vyšli vonku, pri vychádzaní z domu bezdôvodne udreli obuškom po chrbte. Následne, po tom, čo zo strachu pred ďalšou bitkou sťažovateľ v 2. rade ušiel so synmi do poľa a príslušníci PZ ich dostihli, znovu sťažovateľa v 2. rade aj jeho synov bili obuškami po celom tele. Sťažovateľ v 2. rade si nespomína, koľko úderov dostal, bolo to však určite asi desať. Príslušníci PZ ich následne odviekli k bytovke (č. d. 139), kde im prikázali oprieť sa o stenu a stáť tak, kým im nedovolia odísť. Jeden z príslušníkov PZ sa ho spýtal, či bol zbitý, na čo sťažovateľ v 2. rade zo strachu povedal, že nie. Všetci tam stáli asi 10 minút, kým ich príslušníci PZ neprepustili. Sťažovateľ v 2. rade utrpel zranenia na nohách, na chrbte a na zadku, vyhľadal preto lekárske ošetrovanie v nemocnici v Michalovciach. Lekár

konštatoval pomliaždenie hrudníka a pomliaždenie stehna, dorzálne pruhovité hyperemické ložiská dorzálnej strany hrudníka, hematómy dorzálnej strany stehna vpravo. Príslušníkov PZ, ktorí vošli k nim do domu a ktorí ich následne zbili, nepoznal, vedel popísať len to, že mali čierne uniformy. Prehliadke tela sa sťažovateľ v 2. rade podrobil dňa 08. 04. 2015, pričom znalec zistil a zdokumentoval zranenia na vonkajšej strane pravého stehna..., na vnútornej až zadnej strane dolnej tretiny pravého stehna..., v sedacej oblasti krížom cez pravú a ľavú stranu..., v oblasti medzi lopatkami lokálna bolestivosť – miestne bez odreniny, bez zakrvácania, bez rany.

Sťažovateľa v 3. rade udreli príslušníci PZ obuškom po ľavom pleci a následne päťou do tváre na pravé líce a všetkým prítomným v dome prikázali, aby vyšli von. Tam ich opreli o stenu, no nepovedali im prečo. Sťažovateľ v 3. rade sa bál, že ho budú viac biť, preto začal utekať smerom domov. Bežali za ním dvaja policajti so psom a potom, čo ho chytil, jeden z nich ho začal biť päťou do hlavy, raz na pravú stranu a raz priamo do tváre vpravo. Príslušník PZ ho držal za golier a obuškom ho udrel po ľavom pleci. Následne ho odviedol späť k domu, kde ho opäť postavili ku stene rukami a prikázali mu, aby sa ani nehol. Sťažovateľ v 3. rade utrpel zranenia na hlave, na ramene a na hrudníku, vyhľadal preto lekárske ošetrovanie v nemocnici v Michalovciach. Lekár konštatoval povrchové poranenie vlasatej kože hlavy, pomliaždenie pleca a ramena, sufúzie na ramene vľavo nad ACC, bolestivá extrarotácia a abdukcia od 80 st. Prehliadke tela sa sťažovateľ v 3. rade podrobil dňa 08.04.2015, pričom znalec zistil a zdokumentoval zranenia na chrbte vpravo v oblasti trapézového svalu..., v oblasti ľavého pleca..., v oblasti hlavy v spánkovej až parietálnej časti vpravo sťažovateľ uvádzal bolesti – miestne bez odreniny, bez zakrvácania, bez rany.

Sťažovateľa v 4. rade príslušníci PZ fyzicky napadli po tom, čo sa ich sťažovateľ v 4. rade po ich vstupe do jeho rodinného domu spýtal, čo chcú. Jeden z príslušníkov PZ ho začal hneď biť – udrel ho rukou – boxom do rebra vpravo dva razy. Príslušník PZ, ktorý ho zbil, ho vytiahol za čiapku do chodby. Sťažovateľ v 4. rade sa ho pýtal, za čo to dostal a príslušník PZ mu odpovedal, že on mu ukáže za čo a začal ho znovu biť pendrekom pod zadok po nohách. Sťažovateľ v 4. rade v rámci výsluchu nevedel presne uviesť, koľkokrát ho príslušník PZ udrel, odpovedal, že nevie povedať koľko krát, no viac ako päť krát. Potom príslušník PZ odviedol sťažovateľa v 4. rade na dvor pred domom, kde ho oprel

o stenu, kde musel stáť s rukami hore a rozšírenými nohami, pričom ho príslušník PZ udrel obuškom po nohách na stehno tri razy. Následne ho odtiahol k bytovke (č. d. 139), aby sa postavil tam. Následne k nemu doniesli ďalších mužov a všetci tam museli stáť opretí o stenu. Príslušník PZ, ktorý zbil sťažovateľa v 4. rade v jeho rodinnom dome, sa všetkých spýtal, či on ich bil – pričom vyžadoval, aby muži odpovedali, že ich nebil. Sťažovateľ v 4. rade utrpel zranenia na hlave, na ramene a na hrudníku, vyhľadal preto lekárske ošetrovanie v nemocnici v Michalovciach. Lekár konštatoval pomliaždenie hrudníka, pásovitý opuch na dorzálnnej časti stehna..., bolesti na hrudníku vpravo. Prehliadke tela sa sťažovateľ v 4. rade podrobil dňa 08.04.2015, pričom znalec zistil a zdokumentoval zranenia na ľavom stehne v strednej tretine na bočnej až zadnej stene – pruhovitý hematóm 3 x 9 cm a bolestivosť na hrudníku vzadu pod ľavou lopatkou – miestne bez známok poškodenia kože alebo podkožia.“.

Sťažovatelia uvádzajú, že z úradného záznamu spísaného zástupcom veliteľa po skončení „pátracej akcie 100 v obci [REDAKOVANÉ]“ z 2. apríla 2015 vyplýva, že v rámci tejto akcie bola zákonným spôsobom preverovaná totožnosť osôb nachádzajúcich sa v obci a donucovacie prostriedky použité neboli. Ich výpovede, ako aj výpovede ďalších osôb, podložené lekáorskými správami dokumentujúcimi ich zranenia, ako aj závermi znalca, však podľa ich názoru so záverom veliteľa zásahu uvedeným v úradnom zázname nekorešpondujú. Rovnako nekorešpondujú ani s výpoveďami príslušníkov Policajného zboru, ktorí mali byť osobne prítomní na „pátracej akcii 100“, čo v rámci prípravného konania konštatoval vo svojich záveroch aj vyšetrovateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby v rozhodnutí o prerušení trestného stíhania. Podľa sťažovateľov príslušníci Policajného zboru nielenže voči ním a ďalším osobám „použili donucovacie prostriedky, ale tieto vykonali v rozpore so zákonom, pričom o ich použití ani len nespísali potrebné záznamy“.

„Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu jednoznačne vyplýva, že zodpovedné vyšetrovacie orgány si musia byť vždy plne vedomé, že zákaz mučenia, krutého a neľudského zaobchádzania je absolútny. Neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť ani extrémna či krízová situácia v rámci činnosti polície, ktorá by dovolila príslušníkom polície uchýliť sa k takémuto konaniu a ospravedlniť ho (pozri Gäfgen proti Nemecku, č. 22978/05,

rozsudok zo dňa 1. 6. 2010)...“ Zastávajú názor, že možno „vyššie popísané zaobchádzanie príslušníkov PZ so sťažovateľmi považovať za mučenie v zmysle čl. 3 Dohovoru a vyššie citovaných medzinárodných dohovorov“. Zároveň uvádzajú, že ak by ústavný súd aj napriek tomu dospel k záveru, že „zaobchádzanie príslušníkov PZ so sťažovateľmi nedosiahlo taký stupeň, aby mohlo byť považované za mučenie, je nesporné, že je možné definovať ho ako iné kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle čl. 3 Dohovoru a vyššie citovaných medzinárodných zmlúv“.

Sťažovatelia v sťažnosti poukazujú na porušenie pozitívneho záväzku zabezpečiť účinné vyšetrovanie mučenia a iného krutého, neľudského či ponižujúceho zaobchádzania a namietajú, že zo strany štátnych orgánov došlo v namietanom prípade k porušeniu pozitívneho záväzku vyplývajúceho z čl. 3 dohovoru a ostatných v sťažnosti označených medzinárodných zmlúv, zabezpečiť vedenie účinného vyšetrovania mučenia a iného krutého a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania, a poukazujú na požiadavky kladené na proces vyšetrovania ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“):

„i) Štátne orgány sú povinné konať okamžite po podaní sťažnosti (podnetu) a aj v prípade, ak im nebola doručená žiadna žiadosť (podnet), sú povinné konať z úradnej povinnosti, ak okolnosti nasvedčujú tomu, že k mučeniu, či krutému a neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu mohlo dôjsť.

ii) Vyšetrojúce osoby musia byť nezávislé na každom, kto je do udalostí zapojený.

iii) Vyšetrovanie musí byť účinné podľa práva i v praxi, čo znamená, že v zásade musí byť schopné viesť k hodnovernému objasneniu okolností prípadu a musí byť schopné viesť k identifikácii a k potrestaniu vinníkov; a nesmie byť bezdôvodne zdržiavané konaním, či nečinnosťou štátnych orgánov.

iv) Vyšetrovanie musí byť promptné – musí prebiehať účelne a bez prietáhov tak, aby bolo možné zabezpečiť najlepšiu možnú kvalitu dôkazov.

v) Konanie musí splňať dostatočnú mieru verejnosti, aby bola zachovaná dôvera v dodržiavanie zásad právneho štátu vyšetrovateľmi, sťažovateľ musí mať právo navrhnúť dôkazy, klásť otázky svedkom a podozrivým a mať prístup k vyšetrovaciemu spisu.“

Podľa názoru sťažovateľov orgány činné v trestnom konaní na podklade nimi podaného trestného oznámenia nevykonali účinné vyšetrovanie v súlade s čl. 3 dohovoru, čím bola „porušená požiadavka účinnosti vyšetrovania dôvodného podozrenia z mučenia, krutého a neľudského zaobchádzania orgánmi činnými v trestnom konaní“. Predovšetkým mala byť porušená požiadavka nezávislosti a nestrannosti, požiadavka primeranosti a dôkladnosti, požiadavka konať bez prietáhov, ako aj požiadavka konať z úradnej povinnosti aj v prípade, ak im nebol doručený podnet, a tiež požiadavka konať okamžite po podaní trestného oznámenia.

Požiadavka nezávislosti a nestrannosti vyšetrovania mala byť porušená tým, že v predmetnej veci vyšetrovanie vykonával vyšetrovateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby, ktorú však podľa ich názoru, prihliadajúc aj na judikatúru ESĽP, nemožno považovať za nezávislý orgán vykonávajúci vyšetrovanie. „Je nesporné, že pracovníci SKIS (vrátane vyšetrovateľa, ktorý vyšetroval skutok vo [REDAKOVANÉ] zo dňa 02. 04. 2015) sú podriadení Ministerstvu vnútra SR tak ako aj príslušníci PZ, ktorí sa podľa tvrdení sťažovateľov mali na nich dopustiť zaobchádzania, ktoré vykazovalo znaky mučenia, resp. iného krutého a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania podľa čl. 3 Dohovoru a vyššie citovaných medzinárodných zmlúv.

Sťažovatelia majú za to, že aj v tomto prípade sa znovu ukázalo, že skutočnosť, že tento útvar je z hľadiska riadiacich väzieb podriadený výlučne ministrovi vnútra a formálne síce postavený mimo štruktúr polície, nevyhnutne nezaručuje jeho plnú nezávislosť v praxi.

Podľa názoru sťažovateľov uvedené mohlo mať vo významnej miere vplyv nielen na priebeh vykonaného vyšetrovania, ale mohlo sa odraziť aj v záveroch vykonaného vyšetrovania o prerušení trestného stíhania. Podľa názoru sťažovateľov, mohla tento záver ovplyvniť práve nedostatočná samostatnosť a nezávislosť SKIS.“ Rovnako aj dohľad prokurátora krajskej prokuratúry podľa ich názoru nebol dostatočnou garanciou nezávislosti takéhoto vyšetrovania, keďže krajská prokuratúra nedostatočne „reflektovala nedostatky vo vyšetrovaní namietané sťažovateľmi v podanej sťažnosti zo dňa 12. 12. 2016, tieto bagatelizovala a nepripisovala im význam, aký by im z miesta dozorujúceho orgánu pripisovať mala“.

Požiadavka konať bezprostredne po podaní sťažnosti (trestného oznámenia, pozn. sťažovateľov), resp. z úradnej povinnosti mala byť podľa názoru sťažovateľov porušená tým, že aj napriek tomu, že ESLP ukladá povinnosť orgánom činným v trestnom konaní konať okamžite po podaní sťažnosti (trestného oznámenia, pozn. sťažovateľov), orgány činné v trestnom konaní nekonali primerane a včas. Po volaní poškodených osôb na linky 158 a 155 bezprostredne po skutku orgány činné v trestnom konaní trestné stíhanie začali až v piaty deň po skutku, pričom jednotlivé vyšetrovacie úkony (obhliadky tiel sťažovateľov a miesta činu) začali vykonávať až v šiesty deň po skutku. Práve uvedené podľa ich názoru malo za následok prerušenie trestného stíhania. *„Zodpovedné orgány nekonali primerane a včas a nezačali vec okamžite vyšetrovať tak, aby bolo možné zabezpečiť čo najlepšiu kvalitu dôkazov.“* Uvádzajú, že protiargumenty prokurátora krajskej prokuratúry na túto námietku neposkytujú náležité odôvodnenie nekonania bezprostredne po tom, ako sa o dôvodnom podozrení z nezákonného konania príslušníkov Policajného zboru dozvedeli. *„Sprostredkovaná telefonická informácia od starostu obce [REDAKOVANÉ] cez rómskeho špecialistu vyšetrovateľovi SKIS, o tom, že prevažná časť obyvateľov rómskej osady je pod vplyvom alkoholu a preto nie je možné v tom čase vykonať jednotlivé výsluchy, vyznieva prinajmenšom nedôveryhodne.“* Sťažovatelia zastávajú názor, že bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní osobne sa dostať na miesto činu a zabezpečovať tam všetky dôkazy významné pre objasnenie dôvodného podozrenia z násilnej nezákonnej činnosti proti poškodeným osobám. Je podľa nich nepochybné, že vyšetrovacie úkony by mali väčšiu výpovednú hodnotu, ak by boli realizované v čase bezprostredne po skutku. Nie je však vylúčené, že odkladanie začiatku trestného stíhania mohlo byť účelové. *„Prieťahy pred začatím vyšetrovania mohli viesť a podľa názoru sťažovateľov... aj preukázateľne viedli k strate kvalitných dôkazov vysokej výpovednej hodnoty... a spôsobili, že vyšetrovanie nedokázalo naplniť požiadavku dôkladnosti – pričom tento nedostatok, podľa názoru sťažovateľov, už nie je možné reparaovať.“* Tým, že orgány činné v trestnom konaní nekonali bezprostredne a riadne, zmarili celé vyšetrovanie.

Požiadavka konať bez zbytočných prieťahov mala byť podľa názoru sťažovateľov porušená opäť tým, že orgány činné v trestnom konaní nevykonali počiatkové úkony hneď

po oznámení skutku. V tejto súvislosti poukazujú na to, že výsluchy príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa mali zúčastniť na predmetnej akcii, boli vykonané až viac ako dva mesiace po skutku, rekognície boli vykonávané až po ôsmich mesiacoch od skutku. Podľa ich názoru aj v tomto prípade protiargumenty prokurátora krajskej prokuratúry, ktorými vyhodnotil ich námietky za nedôvodné, „*neposkytujú... náležité odôvodnenie nekonania OČTK včas a bez zbytočných priet'ahov*“. Vyšetrowanie predmetnej trestnej veci trvalo rok a deväť mesiacov, čo tiež považujú za neprimerane dlhý čas.

K požiadavke primeranosti a dôkladnosti poukazujú sťažovatelia na ustálenú judikatúru ESLP, podľa ktorej sa vyžaduje, aby vyšetrowanie bolo vedené takým spôsobom, aby viedlo k hodnovernému objasneniu okolností prípadu a k identifikácii a potrestaniu páchatel'a. Závery orgánov činných v trestnom konaní však u sťažovateľ'ov vyvolávajú pochybnosti. Sťažovatelia zastávajú názor, že „*aj za súčasnej dôkaznej situácie bolo a je možné vzniesť obvinenie voči konkrétnym osobám, ktoré sa zúčastnili policajnej akcie 100 v obci [REDAKOVANÉ]... aj za súčasnej dôkaznej situácie je zrejmé, že konkrétne stotožnené osoby sa ako príslušníci PZ zúčastnili zásahu a aj napriek tomu, že počas nej dochádzalo k bezdôvodnému fyzickému násiliu, verbálnym útokom, či neoprávnenému vstupu do súkromných obydlí, uvedenému protiprávnemu konaniu nezabránili a ani ho neoznámili orgánom činným v trestnom konaní. Práve naopak, nezákonné správanie – či už svoje alebo svojich kolegov kryli a nespísali ani úradné záznamy o použití donucovacích prostriedkov, čo je podľa sťažovateľ'ov neprípustné.*“. Ak sa aj vyšetrowanie dostalo do dôkaznej núdze, ako to vyplýva zo záverov o prerušení trestného stíhania, sú presvedčení, že sa tak stalo pre pochybenie orgánov činných v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní svojím nekonaním vo veci riadne, dôkladne a včas zmarili kvalitu a hodnovernosť kľúčových dôkazov. Obzvlášť poukazujú na rekogníciu, ktorej sa zúčastnil sťažovateľ' vo 4. rade, ktorá mala byť uskutočnená tvárou v tvár, čo v podstatnej miere ovplyvnilo jeho rozhodnutie stotožniť príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa predmetnej akcie mali zúčastniť. Zároveň namietajú, že v predmetnej veci sa orgány činné v trestnom konaní vôbec nezaoberali tým, či nešlo o rasovo motivované konanie. Podľa ich názoru všetko nasvedčuje tomu, že o takéto konanie išlo, keďže predmetná akcia sa uskutočnila „*len v segregovanej časti obce [REDAKOVANÉ] obývanej takmer výlučne osobami rómskej etnickej príslušnosti*“. Okrem toho

orgány činné v trestnom konaní sa vôbec nezaoberali možnou analýzou lokalít, v ktorých boli takéto akcie v rovnakom období nariadované. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia zastávajú názor, že „OČTK nevykonali potrebné procesné úkony smerujúce k náležitému objasneniu skutkového stavu veci, čím porušili požiadavku primeranosti a dôkladnosti vyšetrovania“, a z tohto dôvodu považujú rozhodnutie o prerušení trestného stíhania za predčasné.

K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 3 dohovoru sťažovatelia uvádzajú, že „povinnosťou štátnych orgánov bolo vykonať účinné a efektívne vyšetrovanie sťažovateľmi oznámených skutkových okolností prípadu a vzniku spôsobených zranení. Avšak... zo strany orgánov činných v trestnom konaní k tomu nedošlo.

Prostriedky nápravy, ktoré sťažovatelia mali a využili v rámci prípravného konania – sťažnosť proti uzneseniu o prerušení trestného konania – im nepriniesli nápravu, a teda nemožno ich pokladať za účinné prostriedky nápravy v zmysle čl. 13 Dohovoru.

Orgán prokuratúry nevenoval dostatočnú pozornosť odstraňovaniu porušení zákonnosti, na ktoré sťažovatelia upozorňovali. Nechránil tak práva sťažovateľov a ich zákonom chránené záujmy... nevyužil prostriedky, ktoré mu zákon umožňuje využiť, aby bez akýchkoľvek vplyvov zabezpečil dôslednú, účinnú a rýchlu ochranu práv a zákonom chránených záujmov poškodených (vrátane sťažovateľov) a nezabezpečil ani primeraný dohľad nad účinným vyšetrovaním v zmysle čl. 3 Dohovoru.“

K namietanému porušeniu práva na ochranu pred diskrimináciou „(článok 12 ods. 2 Ústavy SR, článok 14 v spojitosti s článkami 3 a 13 Dohovoru, článok 5 písm. b/ a čl. 6 Dohovoru o rasovej diskriminácii)“ sťažovatelia uvádzajú, že všetci sú rómskeho etnického pôvodu, bývali a bývajú v segregovanej časti obce [REDAKOVANÉ] obývanej takmer výlučne osobami rómskej etnickej príslušnosti, preto sa oprávnenne domnievajú, že na neprimeranosť, nedôvodnosť a nezákonnosť násilného zásahu príslušníkov Policajného zboru počas „pátracej akcie 100“ voči nim mala významný vplyv práve ich rómska etnická príslušnosť. V tejto súvislosti „poukazujú aj na obdobný charakter policajnej akcie 100 v ďalšej segregovanej lokalite [REDAKOVANÉ]

zo dňa 19. 06. 2013 (v ktorej dvaja z poškodených podali ústavnú sťažnosť...), čo len potvrdzuje domnienku sťažovateľov o významnom vplyve ich rómskej etnickej príslušnosti na charakter a priebeh policajnej akcie 100“.

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezhom:

„1. Základné práva a slobody [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], podľa článkov 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2 Ústavy SR a ľudské práva a základné slobody sťažovateľov v 1. a 2. rade podľa článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 13 v spojení s článkom 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 14 v spojení s článkami 3 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ľudské práva sťažovateľov v 1. a 2. rade podľa článkov 2 ods. 3, čl. 7 a 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, článkov 12 a 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu, článkov 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie, postupom Krajskej prokuratúry Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 17/15/7700 a jeho rozhodnutím zo dňa 10. 01. 2017, postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ postupom v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-64/OISV-V-2015 a jeho rozhodnutím zo dňa 28. 11. 2016, porušené boli.

2. Rozhodnutie Krajskej prokuratúry Prešov zo dňa 10. 01. 2017, v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 17/15/7700-72, a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ zo dňa 28. 11. 2016, v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-64/OISV-V-2015, sa zrušujú a vec sa vracia Krajskej prokuratúre Prešov na ďalšie konanie.

3. Krajská prokuratúra Prešov, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť každému sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške po 10 000 EUR (slovom: desaťtisíc EUR), do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Krajská prokuratúra Prešov, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľom v 1. – 4. rade trovy konania v sume 607 Eur,

na účet ich právnej zástupkyne, advokátky [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom,

čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

Aplikujúc uvedené bolo predmetom predbežného prorokovania sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 16 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy a sťažovateľmi v 1. a 2. rade aj namietané porušenie ich práv podľa čl. 3, čl. 13 a čl. 14 v spojení s čl. 3 a čl. 13 dohovoru, práv podľa čl. 2 ods. 3, čl. 7 a čl. 10 medzinárodného paktu, práv podľa čl. 12 a čl. 13 dohovoru proti mučeniu a práv podľa čl. 5 písm. b) a čl. 6 dohovoru o odstránení rasovej diskriminácie postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 17/15/7700 a jej uznesením z 10. januára 2017 a postupom sekcie kontroly a inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-64/OISV-V-2015 a jej uznesením z 28. novembra 2016.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 2 ods. 3 medzinárodného paktu každý štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, sa zaväzuje:

a) zabezpečiť ktorejkoľvek osobe, ktorej práva alebo slobody uznané týmto paktom boli porušené, účinnú ochranu bez ohľadu na to, či sa porušenia jej práva alebo slobody dopustili osoby konajúce v úradnej funkcii;

b) zabezpečiť, aby každá osoba, ktorá sa domáha takej ochrany, mala na ňu právo ustanovené príslušnými právnymi, správными alebo zákonodarnými orgánmi alebo akýmkoľvek iným orgánom ustanoveným právnym systémom štátu a aby mala možnosť právnej ochrany;

c) zabezpečiť, aby príslušné orgány túto ochranu presadzovali, len čo sa poskytne.

Podľa čl. 7 medzinárodného paktu nikto nesmie byť mučený alebo podrobovaný krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Najmä sa nebude nikto bez svojho slobodného súhlasu podrobovať lekárskeým alebo vedeckým pokusom.

Podľa čl. 10 ods. 1 medzinárodného paktu so všetkými osobami pozbavenými osobnej slobody sa zaobchádza ľudsky a s úctou k prirodzenej dôstojnosti ľudskej bytosti.

Podľa čl. 10 ods. 2 medzinárodného paktu a) obvinené osoby sú s výnimkou mimoriadnych okolností oddelené od osôb odsúdených a zaobchádza sa nimi úmerne ku skutočnosti, že o nich vine sa dosiaľ nerozhodlo; b) obvinené mladistvé osoby sú oddelené od dospelých a sú čo možno najrýchlejšie postavené pred súd.

Podľa čl. 10 ods. 3 medzinárodného paktu väzenský poriadok zabezpečí také zaobchádzanie s väzňami, ktorého hlavným cieľom je ich prevýchova a náprava. Mladiství

zločinci budú oddelení od dospelých a dostane sa im zaobchádzania primeraného ich veku a právneho postaveniu.

Podľa čl. 12 dohovoru proti mučeniu každý štát, ktorý je zmluvnou stranou tohto dohovoru, zabezpečí, aby jeho príslušné orgány vykonali urýchlené a nestranné vyšetrovanie, keď majú dostatočné dôvody domnievať sa, že došlo k mučeniu na ktoromkoľvek území pod jeho jurisdikciou.

Podľa čl. 13 dohovoru proti mučeniu každý štát, ktorý je zmluvnou stranou tohto dohovoru, zabezpečí, aby každá osoba, ktorá tvrdí, že bola vystavená mučeniu na území pod jurisdikciou tohto štátu, mala právo podať sťažnosť príslušným orgánom tohto štátu a na to, aby tieto orgány vec bez meškania a nestranne prerokovali. Budú prijaté opatrenia na zabezpečenie ochrany sťažovateľa a svedkov pred akýmkoľvek zlým zaobchádzaním alebo zastrášaním v súvislosti s touto sťažnosťou alebo urobenou svedeckou výpoveďou.

Podľa čl. 5 písm. b) dohovoru o odstránení rasovej diskriminácie v súlade so základnými povinnosťami vyhlásenými v článku 2 tohto dohovoru sa zmluvné štáty zaväzujú, že zakážu a odstránia rasovú diskrimináciu vo všetkých jej formách a že zaručia právo každého na rovnosť pred zákonom bez rozlišovania podľa rasy, farby pleti, národnostného alebo etnického pôvodu, najmä potom pri používaní týchto práv: práva na osobnú bezpečnosť a ochranu štátom proti násiliu a ujme na zdraví, či už sú spôsobené vládnymi úradníkmi alebo ktoroukoľvek osobou, skupinou alebo inštitúciou.

Podľa čl. 6 dohovoru o odstránení rasovej diskriminácie zmluvné štáty zabezpečia prostredníctvom príslušných vnútroštátnych súdov a iných štátnych orgánov všetkým osobám podliehajúcim ich jurisdikcii účinnú ochranu pred všetkými činmi rasovej diskriminácie, ktoré v rozpore s týmto dohovorom porušujú ich ľudské práva a základné slobody, ako aj právo žiadať na týchto súdov spravodlivú a primeranú náhradu za akúkoľvek škodu, ktorú v dôsledku takej diskriminácie utrpeli.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov postupom sekcie kontroly a inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-64/OISV-V-2015 a jej uznesením z 28. novembra 2016

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodit' ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vo vzťahu k postupu sekcie kontroly a inšpekčnej služby v napadnutom konaní a jej rozhodnutiu ústavný súd poukazuje na to, že sťažovatelia sa mali možnosť proti postupu sekcie kontroly a inšpekčnej služby v napadnutom konaní a jej rozhodnutiu brániť podaním sťažnosti. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov tak vo vzťahu k sekcii kontroly a inšpekčnej služby mala krajská prokuratúra v rámci konania o sťažnosti podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, týmto je teda vylúčená právomoc

ústavného súdu. Sťažovatelia právo podať sťažnosť proti postupu sekcie kontroly a inšpekčnej služby v napadnutom konaní a jej rozhodnutiu aj využili a krajská prokuratúra o nej aj riadne konala a rozhodla, a preto ich sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 17/15/7700 a jej uznesením z 10. januára 2017

Z obsahu sťažností vyplýva, že sťažovatelia v 1. a 2. rade vo svojej sťažnosti namietajú najmä tú skutočnosť, že zo strany krajskej prokuratúry v napadnutom konaní došlo k zásahu do ich práva „*nebyť mučený a podrobovaný krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu*“ podľa čl. 3 dohovoru [čl. 16 ods. 2 ústavy, ale aj čl. 2 ods. 3, čl. 7 a čl. 10 medzinárodného paktu, čl. 12 a čl. 13 dohovoru proti mučeniu a čl. 5 písm. b) medzinárodného dohovoru] z dôvodu, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k účinnému úradnému vyšetrovaniu predmetnej trestnej veci, pretože orgány činné v trestnom konaní na základe zistených skutočností nesprávne vyhodnotili zistený skutkový stav veci a vyslovili nesprávne právne závery. Napadnuté rozhodnutie sekcie kontroly a inšpekčnej služby o prerušení trestného stíhania v spojení s napadnutým uznesením krajskej prokuratúry považujú za predčasné. Sú presvedčení, že orgány činné v trestnom konaní svojim nekonaním vo veci riadne, dôkladne a včas zmarili kvalitu a hodnovernosť kľúčových dôkazov. Podľa ich názoru za súčasnej dôkaznej situácie bolo možné vzniesť obvinenie proti konkrétnym osobám.

Z judikatúry ESLP týkajúcej sa čl. 2 (právo na život), ako aj čl. 3 dohovoru vyplýva, že procedurálnou zložkou týchto úprav je aj povinnosť príslušných orgánov štátu účinne úradne vyšetriť namietané prípady ich porušenia a vyvodit' aj trestnoprávnu zodpovednosť voči tým subjektom, ktoré sa dopustili na iných takého konania, ktoré čl. 2 alebo čl. 3 dohovoru nepripúšťa, resp. zakazuje. Takéto vyšetrowanie by malo byť schopné viesť k odhaleniu a potrestaniu zodpovedných osôb (napr. prípad McCann a ďalší proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 18984/91 z 27. 9. 1995). K pozitívnemu záväzku

účinného úradného vyšetrovania vyplývajúceho z čl. 3 dohovoru možno poukázať na viaceré rozhodnutia ESĽP, a to Đurđević proti Chorvátsku, rozsudok č. 52442/09 z 19. 7. 2011; Assenov a ďalší proti Bulharsku, rozsudok č. 24760/94 z 28. 10. 1998; Šečić proti Chorvátsku, rozsudok č. 40116/02 z 31. 5. 2007; Okkali proti Turecku, rozhodnutie zo 17. 10. 2006.

Ústavný súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľov uvádza, že všetky prípady, na ktoré vo svojej sťažnosti poukazujú (vrátane ďalších iných), boli pred ESĽP iniciované sťažnosťami fyzických osôb, ktoré tvrdili, že vo vzťahu k ich osobám došlo zo strany orgánov verejnej moci alebo súkromných osôb ku konaniu, ktoré pociťovali ako mučenie, prípadne neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie či trest a až na základe takéhoto tvrdenia ESĽP pristúpil ku skúmaniu správnosti, efektívnosti, účinnosti úradného vyšetrovania týchto prípadov. Elementárnym predpokladom úspešného uplatňovania ochrany práva vyplývajúceho z čl. 3 dohovoru, ktorým je zákaz mučenia, je teda tvrdenie o naplnení materiálnej stránky tohto článku, t. j. že k takému konaniu v skutočnosti došlo. Podľa názoru ústavného súdu si to vyžaduje citeľná prevaha hmotnoprávneho charakteru označeného článku.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že prevažná časť argumentácie sťažovateľov sa týka najmä skutkových tvrdení. Zároveň ústavný súd po oboznámení sa s obsahom sťažnosti sťažovateľov a s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry zistil, že argumentácia sťažovateľov, ktorú predniesli v sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby, je obsahovo totožná s tou, ktorou argumentujú porušenie ich označených práv napadnutým uznesením krajskej prokuratúry vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že nie je skutkovým súdom, a preto ani nemá právomoc verifikovať skutkové tvrdenia sťažovateľov a v tomto smere nemôže vykonať ani dokazovanie. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, cieľom jeho právomoci preto nie je primárne preskúmať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch

nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nevykonáva procesné úkony trestného konania a ani nehodnotí dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní (ale ani všeobecnými súdmi) a nemôže ani nahrádzať nimi prijaté právne závery, pokiaľ nie sú v zjavnom rozpore so znením, zmyslom a účelom vo veci aplikovaných právnych noriem. Úloha ústavného súdu v tejto veci predovšetkým spočíva v zistení, či orgány činné v trestnom konaní, ktoré sa na vyšetrovaní prípadu zúčastnili, vykonali jeho účinné úradné vyšetrovanie, t. j. či pre objasnenie okolností prípadu bolo zo strany konajúcich orgánov verejnej moci urobené maximum.

Prokurátor krajskej prokuratúry napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľov, pretože po preskúmaní všetkých výrokov napadnutého uznesenia vyšetrovateľa a konania, ktoré uzneseniu predchádzalo, ako aj na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľov je nedôvodná. Následne v odôvodnení svojho uznesenia sa vyjadril k jednotlivým námietkam sťažovateľov.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľov týkajúcej sa toho, že vyšetrowanie vykonával orgán činný v trestnom konaní, u ktorého existuje dôvodná obava o jeho nezávislosti a nestrannosti, prokurátor krajskej prokuratúry po poukázaní na vec sa vzťahujúce ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, ako aj zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov uviedol: *«Vyšetrowanie v uvedenej trestnej veci bolo vykonané vyšetrowateľom Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ v Košiciach (ďalej len inšpekciou Ministerstva vnútra SR)...*

Policajný zbor nie je samostatná právnická osoba, je to ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý tvorí súbor všetkých jeho príslušníkov prijatých do zboru podľa zákona o štátnej službe policajtov, bez ohľadu na ich služobné zaradenie, teda bez ohľadu na to, či sú zaradení na Prezidiu Policajného zboru, sekcii kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky alebo miestnom útvare Policajného zboru.

V rámci úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky plnia príslušníci Policajného zboru úlohy inšpekčnej služby a títo príslušníci Policajného zboru boli zákonom predpísaným spôsobom určení za vyšetrowateľov Policajného zboru, resp. nariadením za poverených príslušníkov Policajného zboru na vykonávanie činností v skrátrenom vyšetrowaní, a teda na legálnom a legitímnom základe plnia zákonné úlohy Policajného zboru (§ 2 ods. 1 písm. d/ zákona o Policajnom zbore) vo vzťahu k trestnej činnosti páchanej príslušníkmi Policajného zboru.

V tejto súvislosti je podstatné, že Trestný poriadok nijako nerieši konkrétne služobné zaradenie (konkrétny útvar) policajtov, ako orgánov činných v trestnom konaní, ale výlučne ich príslušnosť k Policajnému zboru. Pôsobnosť v trestnom konaní majú teda v súlade s Trestným poriadkom a zákonom o Policajnom zbore vymedzenú internými predpismi príslušníci Policajného zboru zaradení napríklad v službe kriminálnej polície (napr. úrad kriminálnej polície, národná kriminálna agentúra), službe poriadkovej polície (obvodné oddelenia), službe dopravnej polície (okresné a krajské dopravné inšpektoráty), službe železničnej polície (oddelenia železničnej polície), službe hraničnej a cudzineckej polície

(národná jednotka boja proti nelegálnej migrácii) a inšpekčnej službe (úrad inšpekčnej služby).

Inšpekčná služba bola do štruktúry Policajného zboru včlenená zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 251/1994 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a už vtedy bola (spolu s niektorými inými službami) vyčlenená spod riadenia prezidentom Policajného zboru. Podľa § 4 ods. 3 zákona o Policajnom zbore účinného od 19. septembra 1994 bola inšpekčná služba zaradená medzi zvláštne služby Policajného zboru, pričom však prezident Policajného zboru podľa § 6 ods. 2 riadil iba služby Policajného zboru uvedené v § 4 ods. 1 a útvary Policajného zboru uvedené v § 4 ods. 2. Všetky zvláštne služby (okrem inšpekčnej služby to vtedy bola aj služba ochrany určených osôb a služba finančnej polície) boli teda podľa § 6 ods. 1 podriadené ministrovi vnútra. Takéto usporiadanie riadiacich pomerov v Policajnom zbore, podľa ktorého bola inšpekčná služba priamo zo zákona vyňatá spod riadiacej pôsobnosti prezidenta Policajného zboru a riadil ju minister vnútra, platilo do roku 2003. Zákonom č. 155/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, sa s účinnosťou od 1. júla 2003 zmenili relevantné ustanovenia zákona o Policajnom zbore (§ 4 až 6) tak, že všetky služby Policajného zboru riadi prezident Policajného zboru, ak minister vnútra neurčí inak. Takýto legislatívny stav platí v podstate dodnes.

Inšpekčná služba je teda mimo pôsobnosti prezidenta Policajného zboru už od svojho vzniku. V roku 2007 došlo iba zmenou organizačného poriadku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky k zlúčeniu dvoch úradov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a to úradu kontroly ministra a úradu inšpekčnej služby Policajného zboru do jednej sekcie kontroly a inšpekčnej služby. Aj predtým však úrad inšpekčnej služby Policajného zboru bol útvaram Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a mimo štruktúry Prezídia Policajného zboru.

Policajný zbor je hierarchicky organizovaný a podľa zákona je podriadený ministrovi vnútra (§ 6 ods. 1 zákona o PZ). Služby PZ uvedené v § 4 ods. 1 a útvary PZ uvedené v § 4 ods. 1 a 2 zákona o PZ riadi prezident PZ, ak minister vnútra neurčí inak. Zákon teda počíta s možnosťou, že na základe rozhodnutia ministra vnútra niektoré služby alebo útvary nemusia byť riadené prezidentom PZ. Priamo zo zákona nepodliehajú

prezidentovi PZ osobitné útvary PZ s pôsobnosťou pre celé územie SR na odhaľovanie a vyšetrovanie trestných činov vo veciach, ktoré patria do právomoci Špecializovaného trestného súdu.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa ohľadom nedostatočnej nezávislosti inšpekcie Ministerstva vnútra SR, považujem za potrebné uviesť, že uvedená problematika bola predmetom konania pred Európskym súdom pre ľudské práva, výsledkom čoho boli viaceré rozhodnutia, napr. *Jordan vs. Spojené kráľovstvo*, *McKerr vs. Spojené štáty americké* a *Edwards vs. Spojené kráľovstvo*, v ktorých prezentoval päť základných princípov: primeranosť, včasnosť, verejný dohľad, nutnosť zapojenia obete do procesu vyšetrovania a nezávislosť v zmysle ktorého by - nemalo existovať žiadne inštitucionálne alebo hierarchické prepojenie medzi vyšetrovateľmi a príslušníkom polície, voči ktorým bola vznesená sťažnosť a mala by existovať praktická nezávislosť.

Platná právna úprava nie je v rozpore s vyššie uvedenými princípmi.

Nezávislosť príslušníkov PZ (vrátane tých, ktorí sú organizačne začlenení do Sekcie kontroly a inšpekčnej služby) pri vykonávaní vyšetrovania trestných činov, je garantovaná v § 7 ods. 1 zákona o PZ, podľa ktorého príslušník Policajného zboru vo veciach, ktoré vyšetruje, vykonáva všetky úkony samostatne.

Keďže príslušníci Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR sú zároveň príslušníkmi policajného zboru, môžu podľa § 10 ods. 8 písm. a/, príp. písm. c/ Trestného poriadku, za splnenia zákonných predpokladov, postupovať aj podľa Trestného poriadku.

Rezumujúc vyššie analyzované skutočnosti je potrebné sťažnostnú námietku splnomocnenca poškodených ohľadom absencie nezávislosti a nestrannosti vyšetrovateľa inšpekcie ministerstva vnútra SR považovať za právne irelevantnú aj vo vzťahu k samotnému spôsobu rozhodovania tohto orgánu činného v trestnom konaní.»

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ďalej vyplýva, že prokurátor krajskej prokuratúry sa zaoberal aj námietkou sťažovateľov týkajúcou sa toho, že orgány činné v trestnom konaní nekonali primerane a včas, teda, že vec nezačali okamžite vyšetrovať a jednotlivé procesné úkony vykonávali s oneskorením, pričom uviedol: «Z obsahu vyšetrovacieho spisu je evidentné, že skutok, ktorý je predmetom trestného konania mal byť spáchaný dňa 02. 04. 2015, pričom už dňa 03. 04. 2015 sa vyšetrovateľ dostavil

na Obvodné oddelenie PZ Trhovište, pretože miesto, kde mal byť skutok spáchaný, patrí do služobného obvodu tohto policajného oddelenia. Na Obvodnom oddelení PZ Trhovište bol v tom čase prítomný [REDAKOVANÉ], ktorý ako rómsky špecialista sa skontaktoval so starostom obce [REDAKOVANÉ], ktorý ho informoval o tom, že prevažná časť obyvateľov rómskej osady je pod vplyvom alkoholu a preto nie je možné v tom čase vykonať jednotlivé výsluchy. Z uvedeného dôvodu sa vyšetrovateľ presunul do Nemocnice Štefana Kukuru, a. s. v Michalovciach, kde zabezpečoval relevantné dôkazy ohľadom zranení jednotlivých poškodených z rómskej osady v obci [REDAKOVANÉ], ktorí tam boli ošetrení.

Ohľadom tvrdenia sťažovateľa o značnom časovom odstupe medzi spáchaním skutku a vykonaním jednotlivých rekognícií, v dôsledku čoho došlo k zníženiu pravdepodobnosti opoznania možných páchatel'ov, poukazujem na tieto skutočnosti.

Policajnej akcie v rómskej osade v obci [REDAKOVANÉ] sa dňa 02. 04. 2015 zúčastnili príslušníci Okresného riaditeľstva PZ Michalovce a Krajského riaditeľstva PZ Košice v celkovom počte 24 policajtov.

Znalecký posudok zo strany znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia – traumatológia č. 12/2015 bol vypracovaný dňa 12. 05. 2015 a samotný výsluch tohto znalca za účelom doplnenia tohto posudku a odstránenia prípadných nejasností bol zrealizovaný dňa 07. 07. 2015.

Je síce pravdou, že jednotlivé lekárske správy - nálezy ohľadom zranení jednotlivých poškodených rómskej osady v obci [REDAKOVANÉ] boli vypracované už dňa 02. 04. 2015, avšak až z obsahu vyššie uvedeného znaleckého posudku a následného výsluchu znalca bol ustálený mechanizmus vzniku jednotlivých zranení, vrátane špecifikácie predmetu, ktorým tieto zranenia mohli byť spôsobené. Podľa znalca bol za takýto nástroj s najväčšou pravdepodobnosťou určený obušok.

Až na základe uvedených zistení bolo možné pristúpiť k objasneniu skutočnosti, ktorej obsahom bolo zistenie, ktorí z príslušníkov PZ, zúčastňujúci sa policajnej akcie mali vo výstroji obušok, pretože policajnej akcie sa zúčastnili aj policajti (napr. psovodi), ktorí nedisponovali uvedenou súčasťou výstroja.

Práve z uvedeného dôvodu bolo pristúpené k úkonu rekognície až následne. V tejto súvislosti nemožno opomenúť skutočnosť, že ešte pred úkonom rekognície bolo nevyhnutné vypočítať všetkých príslušníkov PZ, ktorí sa zúčastnili uvedenej policajnej akcie, čomu

nevyhnutne predchádzala povinnosť vyšetrovateľa zabezpečiť rozhodnutie ministra vnútra SR o zbavení povinnosti mlčanlivosti týchto príslušníkov PZ.

Rovnako v tejto súvislosti nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že cieľom vyšetrovateľa bolo zabezpečiť čo najväčší počet týchto príslušníkov na úkone rekognície, ktorá sa uskutočnila na Krajskom riaditeľstve PZ v Košiciach a to z dôvodu, že poznávajúce osoby boli práve z obce [REDAKOVANÉ]. Taktiež je v tejto súvislosti nevyhnutné upriamiť pozornosť na to, že príslušníci PZ, ktorí sa mali zúčastniť úkonu rekognície, v pravidelných intervaloch boli velení do služieb, čo značne obmedzovalo možnosť ich účasti na úkone v čo najväčšom počte tak, aby poznávajúce osoby neboli neúmerne často podrobené úkonu rekognície, čo v konečnom dôsledku by mohlo znížiť možnosť opoznania prípadného páchatel'a skutku, ktorý je predmetom trestného konania.»

S námietkou sťažovateľov týkajúcou sa spôsobu vykonania rekognície, ktorá bola vykonaná „tvárou v tvár“ a v jednej miestnosti s opoznávanými osobami, čo malo podľa názoru sťažovateľov za následok zmarenie možnosti opoznania potenciálnych páchatel'ov skutku, sa prokurátor krajskej prokuratúry vysporiadal takto: *«Rekognícia je zvláštna forma kriminalistickej identifikácie, ktorá je založená na psychickom procese znovupoznávania.*

K tomu, aby bol dosiahnutý požadovaný cieľ rekognície, je najvhodnejšie ukazovať objekt rekognície in natura. Pri rekognícii živých osôb in natura podľa anatomicko-morfologických znakov sa odporúča priviesť na miesto rekognície najskôr predvádzané objekty. Stotožňovanej osobe sa vždy poskytne možnosť, aby si sama zvolila miesto medzi pribratými osobami a štítok s poradovým číslom, potom je privedená poznávajúca osoba a je vyzvaná, aby uviedla či medzi ukazovanými objektmi spoznáva hľadanú osobu a, ak áno, tak aby ju označila.

Čo sa týka rekognície, ktorá je vykonávaná za neprehľadným sklom, jedná sa o skrytu rekogníciu. Táto rekognícia je realizovaná tak, že o jej konaní vedia všetci účastníci, ktorí sú aj náležite poučení, ale stotožňujúca osoba nie je v tej miestnosti ako osoba rekognovaná a figuranti, ale pozoruje túto skupinu prostredníctvom jednosmerného zrkadla. Dôvodom k uskutočneniu skrytej rekognície je najmä obava stotožňujúcej osoby z opätovného stretnutia sa s páchatel'om (napr. žena má strach z páchatel'a znásilnenia, resp. sexuálneho zneužívania, poznávajúcou osobou je napr. osoba

mladšia ako 15, pričom rekognícia „in natura“ by mala nepriaznivý vplyv na jej psychický vývoj), či stotožňujúcou osobou je svedok, ktorý má nárok na ochranu, t. j. na utajenie totožnosti.

Podľa § 126 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený, aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu, rekogníciu možno vykonať aj podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov.

Z uvedeného je zrejmé, že primárnou formou realizácie rekognície je jej realizácia v podobe „in natura“ a až následne možno v prípade, že sa vyskytnú špecifické okolnosti, vykonať tzv. skrytú rekogníciu za neprehľadným sklom.

V nadväznosti na vyššie uvedené je preto zrejmé, že o spôsobe vykonania rekognície rozhodne vyšetrovateľ a to v závislosti od okolností konkrétneho prípadu.

Samotné konštatovanie sťažovateľa, že len určitým spôsobom vykonania vyšetrovacieho úkonu, bez bližšej špecifikácie konkrétnych skutočností, došlo k zmareniu objasnenia skutku, možno považovať za irelevantné.

Vzhľadom na vyšetrovateľom zvolený spôsob vykonania rekognície, je namieste uviesť, že poznávajúce osoby pred samotným úkonom rekognície nemali žiadne výhrady k spôsobu jej vykonania. Po vstupe do miestnosti a prezretí, kde boli zoradené opoznávané osoby, poškodené osoby, každá samostatne, ako poznávajúce osoby sa jednoznačne vyjadrili, že opoznávané osoby nespoznávajú ako páchatel'ov, ktorí sa mali zúčastniť policajnej akcie v rómskej osade v obci [REDAKOVANÉ]. Vyjadrenie poznávajúcich osôb bolo pritom jednoznačné a bez akýchkoľvek pochybností.»

K námietke sťažovateľov týkajúcej sa toho, že vzhľadom na spôsob vykonávania jednotlivých vyšetrovacích úkonov a značný časový odstup medzi ich realizáciou a okamihom samotného spáchania skutku možno vyšetrovanie považovať za neúčinné, prokurátor krajskej prokuratúry uviedol: „Čo sa týka samotného pojmu účinného vyšetrovania, ktoré realizujú orgány činné v trestnom konaní, aby samotné vyšetrovanie spĺňalo kritérium účinnosti, musí podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva

spĺňať kumulatívne nasledujúce požiadavky: a) nezávislé a nestranné, b) dôkladné a dostatočné, c) rýchle d) podrobené kontrole verejnosti.

Požiadavka dôkladnosti a dostatočnosti znamená, že orgány činné v trestnom konaní prijali relevantné opatrenia pre zabezpečenie dôkazov ohľadom vyšetrovaného skutku, vrátane zabezpečenia očitých svedkov, pri súčasnom využití forenzných metód. Závery samotného vyšetrovania musia byť založené na dôkladnej, nestrannej a objektívnej analýze všetkých relevantných skutočností, ktoré boli objasnené v rámci vykonaného vyšetrovania.

V kontexte uvedeného, berúc do úvahy jednotlivé dôkazy, ktoré boli zabezpečené v rámci prípravného konania, ich vzájomnú analýzu, ich rozsah a kvalitu pri súčasnej absencii akýchkoľvek priesťahov subjektívnej povahy, možno skonštatovať, že v uvedenej trestnej veci boli splnené kritéria účinného vyšetrovania.

V podanej sťažnosti ohľadom námietky účinného vyšetrovania poukazuje sťažovateľ aj na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne na rozhodnutie Kummer proti Českej republike. V predmetnom rozhodnutí v nadväznosti na požiadavku účinného vyšetrovania bol prijatý záver, že kritérium účinného vyšetrovania v prejednáwanej veci nebolo splnené z dôvodu, že príslušníci PZ, ktorí boli podozriví z ponižujúceho zaobchádzania so zadržanou osobou, boli vypočutí prvýkrát až po uplynutí troch mesiacov od podania trestného oznámenia.

Čo sa týka policajného zákroku v rómskej osade v obci [REDAKOVANÉ], časový odstup, kedy došlo k výsluchu jednotlivých príslušníkov PZ, v nadväznosti na podané trestné oznámenie, predstavuje lehotu dvoch mesiacov. Aj z uvedeného je evidentné, že takto ustálená lehota nepresiahla tri mesiace a preto aj v kontexte uvedeného možno prijať záver, že vyšetrovanie v konkrétnom prípade bolo účinné.

Odhlídnuc od jednotlivých námietok, ktoré sú obsahom podanej sťažnosti, zastávam názor, že v zvrchovanom, demokratickom a právnom štáte, ktorým Slovenská republika nepochybne je, nemožno pripustiť, aby prípady neoprávneného použitia donucovacích prostriedkov zostali nepotrešané. Na strane druhej je však namieste zdôrazniť, že v slovenskom trestnom práve sa uplatňuje vo vzťahu k fyzickým osobám princíp zodpovednosti za zavinenie, t.j. princíp subjektívnej zodpovednosti. Znamená to teda, že jednou z podmienok trestnej zodpovednosti páchatel'a je jeho zavinenie, a to zavinenie úmyselné alebo nedbanlivostné. Zavinením je zároveň vyjadrená i individuálna trestná

zodpovednosť, a teda že každý zodpovedá zásadne iba za to, čo svojim konaním sám zaviniť. Pre trestnú zodpovednosť preto nestačí spôsobenie následku konaním osoby, pokiaľ toto konanie nebolo zavinené.

Z uvedeného je teda zrejmé, že aj napriek skutočnosti, že v posudzovanom prípade bol zistený následok v podobe zranení šesnástich osôb, tento sa nepodarilo na základe vykonaného dokazovania pričítať konkrétnej osobe, resp. osobám a preto bolo povinnosťou vyšetrovateľa postupovať v zmysle § 228 ods. 1 Trestného poriadku a rozhodnúť o prerušení trestného stíhania práve z dôvodu, že z obsahu zabezpečených dôkazov nevyplýva dostatočne odôvodnený záver, ktorý by umožnil vykonať trestné stíhanie proti konkrétnej osobe, resp. osobám.

Preskúmaním sťažnosťou napadnutého uznesenia vyšetrovateľa sp. zn.: SKIS-64/OISV-V-2015 zo dňa 28. 11. 2016, ktorým bolo v zmysle § 228 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté o prerušení trestného stíhania, vedeného pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za použitia ustanovenia § 138 písm. j) Trestného zákona som nezistil také právne závery, ktoré by bolo možné označiť za svojvoľné alebo zjavne nedôvodné, pričom z uvedeného rozhodnutia nevyplýva ani taká aplikácia jednotlivých ustanovení Trestného poriadku, resp. Trestného zákona, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Vyšetrovateľom analyzované dôkazy, ktoré sú obsahom jeho rozhodnutia o prerušení trestného stíhania predstavujú logicky zvolené premisy medzi zabezpečenými dôkazmi a dôvodnosťou ním zvoleného procesného postupu.

Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom obsiahnutým v napadnutom rozhodnutí vyšetrovateľa nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97).“

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že jeho úlohou v predmetnej veci aj vzhľadom na sťažovateľmi formulovaný petit sťažnosti nebolo preskúmať samotné konanie príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa zúčastnili pátracej akcie 100 v obci [REDACTED], ale postup krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 17/15/7700 a jej rozhodnutie z 10. januára 2017, ktorá podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku vykonávala dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania

a v prípravnom konaní, v rozsahu sťažovateľmi namietaného porušenia ich označených práv, teda preskúmať, či skutkové a právne závery krajskej prokuratúry, resp. prokurátora, ku ktorým dospel v rámci preskúmavania postupu a rozhodnutia vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či jeho postup, ako aj záver, ku ktorému dospel, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, a zároveň či v dôsledku tohto postupu a rozhodnutia nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľov. Z citovanej časti napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry vyplýva, že prokurátor krajskej prokuratúry v napadnutom konaní konal v medziach svojej právomoci a primeraným a v okolnostiach konkrétnej trestnej veci postačujúcim spôsobom reagoval na jednotlivé námietky sťažovateľov, ktoré boli obsahom ich sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby a následne svoje závery aj odôvodnil, vychádzajúc zo skutkových zistení, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania.

Ústavný súd zastáva názor, že v napadnutom uznesení krajskej prokuratúry v spojení aj s uznesením vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby o prerušení trestného stíhania je dostatočne zrejme a primerane odôvodnené, čo viedlo vyšetrovateľa k prerušeniu trestného stíhania. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že tak vyšetrovateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby, ako aj prokurátor vo svojich rozhodnutiach potvrdili, že v predmetnej veci síce bolo preukázané, že zo strany príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa zúčastnili pátracej akcie 100 v obci [REDACTED] boli použité donucovacie prostriedky, ktorými boli spôsobené zranenia poškodeným, avšak napriek orgánmi činnými v trestnom konaní vynaloženej snahe zistiť páchatel'ov tejto trestnej činnosti sa vzhľadom na väčší počet príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa uvedenej akcie zúčastnili, nepodarilo identifikovať jednotlivé osoby, ktoré sa mali dopustiť protiprávneho konania. Za danej situácie, kedy síce došlo k protiprávnemu konaniu, avšak toto protiprávne konanie nemožno pričítať konkrétnej osobe, bol postup vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby, ktorý prerušil trestné stíhanie podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku, v súlade s princípmi subjektívnej zodpovednosti. Aj napriek nesúhlasu sťažovateľov sa ústavný súd stotožňuje s názorom uvedeným v napadnutom uznesení krajskej prokuratúry týkajúcim sa uplatnenia princípu zodpovednosti za zavinenie, t. j. princípu subjektívnej zodpovednosti, na ktorom je založené trestné konanie. Navyše, rozhodnutie o prerušení trestného stíhania

je rozhodnutím predbežnej povahy, ktorým vec nie vybavená konečným spôsobom, a preto orgány činné v trestnom konaní sú povinné skúmať, či dôvody prerušenia predmetného trestného stíhania naďalej trvajú. Nie je preto vylúčené, aby v budúcnosti nemohlo dôjsť k obnoveniu predmetnej trestnej veci, za predpokladu, že sa zistia skutočnosti, ktoré dostatočne odôvodnia záver, že trestný čin spáchala určitá osoba.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľov, že vyšetrowanie vykonával vyšetrowateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby, ktorú nemožno považovať za nezávislý orgán, pretože vyšetrowateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby a príslušníci polície, ktorí prichádzali do úvahy ako potenciálni páchatelia vyšetrowanej trestnej činnosti, mali v konečnom dôsledku toho istého nadriadeného – ministra vnútra Slovenskej republiky, ústavný súd poukazuje na už spomínaný § 230 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že úlohou prokurátora pri výkone tohto dozoru je dozerať na to, aby orgány činné v trestnom konaní dodržiavali všetky ustanovenia Trestného poriadku, aby postupovali v zhode s účelom trestného konania a základnými zásadami trestného konania, a teda zabezpečiť nestranné a nezávislé vyšetrowanie danej veci. Prokurátor krajskej prokuratúry sa predmetnou námietkou zaoberal v dostatočnom rozsahu poukazujúc pritom aj na judikatúru ESLP, ústavný súd preto nevidí dôvod do jeho právnych záverov zasahovať. Navyše, ako z obsahu sťažnosti vyplýva, pokiaľ by vyšetrowateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby trestné stíhanie neprerušil, sťažovatelia by pravdepodobne obdobnú námietku ani nevzniesli.

Pokiaľ sťažovatelia zastávajú názor, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k účinnému úradnému vyšetreniu predmetnej trestnej veci z dôvodu, že orgány činné v trestnom konaní nevykonali počiatkové úkony a nezačali trestné stíhanie bezprostredne po oznámení skutku, resp. že medzi jednotlivými úkonmi boli väčšie časové odstupy, ústavný súd sa s touto námietkou sťažovateľov nemohol stotožniť a v tejto súvislosti poukazuje aj na sťažovateľmi napádané rozhodnutia, z ktorých jednoznačne vyplýva, že ku skutku došlo 2. apríla 2015, pričom už 3. apríla 2015 vyšetrowateľ začal s prvotnými úkonmi po tom, ako zistil, že výsluchy poškodených nemožno vykonať, začal zabezpečovať dôkazy týkajúce sa zranení jednotlivých poškodených a už 7. apríla 2015 začal trestné stíhanie vo veci. Keďže aj touto námietkou sa prokurátor krajskej prokuratúry

zaoberal a sťažovateľom poskytol vyčerpávajúcu odpoveď, ktorou ozrejmil následnosť jednotlivých úkonov, ako aj časové rozpätie medzi nimi, ústavný súd odkazuje na predmetné uznesenie. Podľa názoru ústavného súdu rozsah vykonaných procesných úkonov (výsluchy svedkov – poškodených, príslušníkov Policajného zboru, vykonané prehliadky tiel poškodených, obhliadky mieste činu, zabezpečené lekárske správy, znalecké posudky, odborné vyjadrenia, vykonané rekognície atď.) nasvedčuje tomu, že orgány činné v trestnom konaní pristupovali k objasneniu okolností prípadu zvlášť precízne, pričom jednotlivé úkony boli vykonávané s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Obdobne sa podľa názoru ústavného súdu prokurátor krajskej prokuratúry dostatočným spôsobom vysporiadal aj s námietkou týkajúcou sa spôsobu vykonania rekognície.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľov týkajúcej sa rasového motívu konania príslušníkov Policajného zboru, za ktorý považujú skutočnosť, že predmetná akcia sa mala uskutočniť len „v segregovanej časti obce [REDAKČIA] obývanej takmer výlučne osobami rómskej etnickej príslušnosti“, ústavný súd poukazuje na napadnuté uznesenie vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby z 28. novembra 2016, z ktorého vyplýva, že pátracia akcia 100 bola zameraná na pátranie po osobách, po ktorých bolo vyhlásené pátranie, pričom táto akcia sa mala pôvodne uskutočniť v obciach [REDAKČIA] a [REDAKČIA]. V priebehu vykonávanej akcie v obci [REDAKČIA] však bolo zistené, že jedna z osôb s trvalým pobytom v tejto obci, po ktorej bolo vyhlásené pátranie z dôvodu, že sa vyhýbala nástupu do výkonu trestu odňatia slobody, by sa mala nachádzať práve v rómskej osade v obci [REDAKČIA], preto sa časť príslušníkov Policajného zboru presunula práve do tejto časti obce. Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že nebyť tejto informácie, príslušníci Policajného zboru by sa do tejto časti obce [REDAKČIA] pravdepodobne nepresunuli.

Sťažovatelia za porušenie práva na účinné úradné vyšetrovanie považujú aj samotnú dĺžku jeho trvania. V tejto súvislosti je potrebné vyzdvihnúť, že v napadnutej trestnej veci vystupoval väčší počet nielen poškodených, ale aj potenciálnych páchatel'ov a na to nadväzujúci rozsah úkonov, ktoré bolo potrebné vykonať, preto za týchto okolností sa doba trvania trestného stíhania rok a deväť mesiacov javí byť primeraná.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci boli rešpektované všetky požiadavky kladené na účinné úradné vyšetrenie prípadu podľa čl. 3 dohovoru [resp. čl. 16 ods. 2 ústavy, ale aj čl. 2 ods. 3, čl. 7 a čl. 10 medzinárodného paktu, čl. 12 a čl. 13 dohovoru proti mučeniu a čl. 5 písm. b) medzinárodného dohovoru], ktoré vyústilo do hodnoverného objasnenia všetkých jeho okolností. Navyše, napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry je aj dostatočne odôvodnené a možno ho považovať aj za ústavne udržateľné a akceptovateľné. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že nesúhlas sťažovateľov s právnym názorom krajskej prokuratúry nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jej názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jej právny názor svojím vlastným.

Porušenie práva sťažovateľov na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru sťažovatelia odôvodňujú tým, že prostriedky nápravy, ktoré sťažovatelia mali a využili v rámci prípravného konania (sťažnosť proti uzneseniu o prerušení trestného konania, pozn.), im nepriniesli nápravu, a teda ich nemožno pokladať za účinné prostriedky nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na judikatúru ESLP, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Keďže ústavný súd nedospel k záveru, že postupom krajskej prokuratúry v napadnutom konaní a jej uznesením mohlo dôjsť k porušeniu niektorého iného práva sťažovateľov zaručeného ustanoveniami dohovoru, nemohol dospieť ani k záveru, že by krajská prokuratúra svojím postupom a rozhodnutím porušila ich právo zaručené čl. 13 dohovoru. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, ako už bolo uvedené, že krajská

prokuratúra v dostatočnom rozsahu preskúmala postup vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby a jeho rozhodnutie a vo svojom rozhodnutí sťažovateľom poskytla vyčerpávajúcu odpoveď na ich jednotlivé námietky, z čoho možno usudzovať, že právne prostriedky, ktoré sťažovatelia využili, možno považovať za účinné prostriedky nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru.

K namietanému porušeniu práva na ochranu pred diskrimináciou „(článok 12 ods. 2 Ústavy SR, článok 14 v spojitosti s článkami 3 a 13 Dohovoru, článok 5 písm. b/ a čl. 6 Dohovoru o rasovej diskriminácii)“ sťažovatelia uvádzajú, že všetci sú rómskeho etnického pôvodu, bývali a bývajú v segregovanej časti obce [REDACTED] obývanej takmer výlučne osobami rómskej etnickej príslušnosti, preto sa oprávnene domnievajú, že na neprimeranosť, nedôvodnosť a nezákonnosť násilného zásahu príslušníkov Policajného zboru počas „pátracej akcie 100“ voči nim mala významný vplyv práve ich rómska etnická príslušnosť. Ústavný súd v nadväznosti na uvedenú námietku opätovne poukazuje na skutočnosť, že predmetom predbežného prejednávania bolo preskúmanie postupu a rozhodnutí orgánov prípravného konania v dotknutej trestnej veci (ČVS: SKIS-64/OISV-V-2015 a sp. zn. Kv 17/15/7700, pozn.), pričom uvedené orgány činné v trestnom konaní (vyšetrovateľ sekcie kontroly a inšpekčnej služby a prokurátor krajskej prokuratúry, pozn.) nemali žiaden dosah na sťažovateľmi tvrdené okolnosti, ktoré mali predstavovať zásah do ich práva na zákaz diskriminácie, preto sa takého zásahu v tejto súvislosti ani nemohli dopustiť. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že podľa jeho konštantnej judikatúry označené ustanovenia majú charakter ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia ústavy (dohovoru, medzinárodného dohovoru) sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospel k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľov, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia týchto ustanovení ústavy, resp. dohovoru a medzinárodného dohovoru (m. m. IV. ÚS 119/07).

Jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľmi namietaným porušením základných práv podľa čl. 16 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj sťažovateľmi v 1. a 2. rade namietaným porušením práv podľa čl. 3, čl. 13 a čl. 14 v spojení s čl. 3 a čl. 13 dohovoru, práv podľa čl. 2 ods. 3 a čl. 7 medzinárodného paktu, práv podľa čl. 12 a čl. 13 dohovoru proti mučeniu a práv podľa čl. 5 písm. b) a čl. 6 dohovoru o odstránení rasovej diskriminácie a postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 17/15/7700 a jej uznesením z 10. januára 2017 neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovatelia v 1. a 2. rade, zastúpení kvalifikovanou právnu zástupkyňou, v petite sťažnosti namietajú aj porušenie čl. 10 medzinárodného paktu, no v obsahu sťažnosti neuvádzajú žiadne dôvody, pre ktoré namietajú porušenie označeného článku medzinárodného paktu tak, ako to ustanovuje aj § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý upravuje všeobecné náležitosti každého návrhu, o ktorom má ústavný súd konať. Navyše, z obsahu sťažnosti vyplýva, že medzi namietaným porušením označeného článku

medzinárodného paktu a postupom krajskej prokuratúry v napadnutom konaní a jej uznesením z 10. januára 2017 nie je žiadna príčinná súvislosť, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľmi označeného čl. 10 medzinárodného paktu, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v petite ich sťažnosti.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že sťažovatelia venovali pomerne veľký priestor organizačnému zaradeniu inšpekčnej služby do schémy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a jej podriadeniu ministrovi vnútra, a nie do organizačnej schémy Policajného zboru upravenej zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, tvrdiac, že toto organizačné zaradenie inšpekčnej služby vo svojich dôsledkoch nezaručuje plnú nezávislosť inšpekčnej služby v praxi. Svoje tvrdenie odôvodnili takto: „... uvedené mohlo mať vo významnej miere vplyv nielen na priebeh vykonaného vyšetrovania, ale mohlo sa odraziť aj v záveroch vykonaného vyšetrovania o prerušení trestného stíhania. Podľa názoru sťažovateľov, mohla tento záver ovplyvniť práve nedostatočná samostatnosť a nezávislosť SKIS.

Nezávislosť SKIS ako orgánu prešetrojúceho trestné činy príslušníkov polície je ostatne spochybňovaná aj viacerými medzinárodnými inštitúciami, vrátane Výborov OSN, ktoré dohliadajú na dodržiavanie záväzkov Slovenskej republiky ako zmluvného štátu viacerých medzinárodných dohovorov (pozri napr. Záverečné odporúčania Výboru pre ľudské práva Slovenskej republiky zo dňa 22. 11. 2016, CCCPR/C/SVK/CO/4, ods. 29; Záverečné odporúčania Výboru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu Slovenskej republiky zo dňa 08. 09. 2015, CAT/C/SVK/CO/3, ods. 11; Záverečné odporúčania Výboru pre odstránenie rasovej diskriminácie Slovenskej republiky zo dňa 17.04.2013, CERD/C/SVK/9-10, ods. 9; Správa pre vládu SR o návšteve Slovenskej republiky Európskeho výboru na zabránenie mučenia

a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania (CPT, 24. septembra – 3. októbra 2013, CPT/Inf (2014) 29; Správa Európskej komisie proti rasizmu a intolerancii (ECRI) o Slovensku, prijaté dňa 19. 06. 2014, CRI (2014) 37, ods. 79).

Na tom, že vec nevyšetroval nezávislý a nestranný orgán, nič nemení ani dohľad prokurátora, ako formálne nezávislého štátneho zástupcu nad vyšetrovaním, pretože ani tento podľa sťažovateľov nie je a v uvedenom prípade ani nebol dostatočnou garanciou nezávislosti takéhoto vyšetrovania. O tom svedčí aj činnosť dozorujúcej Krajskej prokuratúry v Prešove, ktorá nedostatočne reflektovala nedostatky vo vyšetrovaní namietané sťažovateľmi v podanej sťažnosti zo dňa 12. 12. 2016, tieto bagatelizovala a nepripisovala im význam, aký by im z miesta dozorujúceho orgánu pripisovať mala.

Sťažovatelia majú za to, že orgány činné v trestnom konaní neboli nezávislé a nestranné, čím došlo k porušeniu jedného zo základných kritérií na účinné vyšetrovanie. Majú za to, že aj bez ohľadu na ďalšie nedostatky, spomenuté nižšie, vyšetrovanie tejto trestnej veci prostredníctvom SKIS, hierarchicky a inštitucionálne podriadenej ministrovi vnútra SR, nespĺňa medzinárodné štandardy kladené na vyšetrovanie prípadov nezákonného zaobchádzania zo strany príslušníkov polície a nemožno ho tak považovať za účinné.

Vzhľadom na uvedené bola, podľa názoru sťažovateľov, porušená požiadavka nezávislosti a nestrannosti vo vyšetrovaní.“

Uvedené tvrdenie sťažovateľov vo svojich dôsledkoch znamená namietanie nesúlady aktuálneho právneho riešenia organizačného začlenenia inšpekčnej služby s ústavou a ďalšími relevantnými medzinárodnými právnymi dokumentmi, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ústavný súd v konaní o sťažnostiach rozhoduje o namietanom porušení základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy a nie je oprávnený v tomto konaní „ústavnosť“ tejto otázky riešiť. V konaní o sťažnostiach vychádza z prezumpcie ústavnosti právnych predpisov, ktoré v tomto konaní uplatňuje. Posúdiť ústavnosť aktuálneho právneho riešenia začlenenia inšpekčnej služby je však ústavný súd oprávnený v inom konaní, a to v konaní o súlade právnych predpisov

podľa čl. 125 ústavy, ktoré začína len na návrh ústavou na to oprávnených subjektov. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že ústavnému súdu bol už takýto návrh doručený a v tomto konaní ústavný súd je/bude oprávnený vyjadriť svoj ústavnoprávny názor na danú otázku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018